

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Ørsted, Hans Christian.; af H. C. Ørsted.

Første Indledning til den almindelige

Naturlære, et Indbydelsesskrift til

Forelæsninger over denne Videnskab

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt hos Jihan Frederik Schultz,
1811

Fysiske størrelse | Physical extent:

[4], 44 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Orstedes
Indledning
til Naturloren

20.-10

40

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021572481

L

Første Indledning

til

den almindelige Naturlære,

et Indbydelsesskrift til Forelæsninger over

denne Videnskab

af

Dr. H. C. Ørsted,

Professor.

Kjøbenhavn, 1811.

Trykt hos Directeur Johan Frederik Schulz,

Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

F o r t a l e .

Nærværende Skrift er en vidtløftigere Udførelse af Indledningen i den Lærebog jeg for to Aar siden udgav. Efterhaanden agter jeg at behandle flere af dens Dele paa samme Maade, og derved at levere mine Læsere en Samling af Smaaskrifter, der maaskee med Tiden kunde udgjøre et større Heelt. Dets nærmere Hensigt er imidlertid at tjene til Grundvold for en liden Række af Indledningsforelæsninger, som jeg vil forudstikke mine Foredrag over den almindelige Naturlæres forskjellige Dele. Disse Indledningsforelæsninger tage deres Begyndelse Mandagen den 18 November, og holdes hver Mandag, Onsdag, Torsdag og Fredag Eftermiddag fra Kl. 5 til 6. De staae aabne, ogsaa for dem som ikke ville deeltage i de øvrige. Naar de ere endte, læser jeg over den elementære Chemie hver Mandag og Torsdag Eftermiddag fra Kl. 6 til 8, og over den høiere Onsdag og Fredag Aften fra Kl. 5 til 6. Om Formiddagen fra Kl. 11 til 12 læser jeg over den hele almindelige Naturlære, men i Særdeleshed udførlig over den mekaniske Deel. Alle disse Forelæsninger tilsammentagne give da, uagtet enhver Række for sig er forstaaelig, en saa

fuldstændig Oversigt over hele den experimentale Naturvidenskab (jvnfør Skrivtets S. 11, 12 og 15), som man ved noget Univer- sitet pleier at erholde. De som ville lære Videnskaben i dens an- vendte Dele at kjende, f. Ex. anvendt Chemie, behøve til deres nødvendige Forberedelse een eller flere af disse almindelige Forelæ- ninger. Dem som, efter at have hørt disse, i Sommerhalvaaret ville have Forelæsninger over nogen af Anvendelsens Dele, skal jeg med Fornøielse søge at tilfredsstille. Men da saadannes Fordrin- ger efter deres forskjellige Fag ere saa ulige, at de ikke i eet eller to Foredrag kunne tilfredsstilles, og da jeg tillige ønsker ved noget mere end Forelæsningerne at vorde Videnskabens egentlige Dyrkere nyttig, saa tilbyder jeg hver Fredag Aften, fra Kl. 6 til 7 at hol- videnskabelige Samtaler med mine Tilhørere og andre Venner af Vi- denskaben, der ville indfinde sig. I disse Timer vil jeg da ogsaa efter Evne give enhver de Anvisninger han kunde behøve til at stu- dere de Dele af Videnskabens Anvendelse, der kunde være ham vigtige. Ved denne Indretning haaber jeg i mange Henseender at stifte mere Nytte end ved tekniske Forelæsninger. Som jeg pleier, tilstaaer jeg gjerne Uformuende, ogsaa uden for den egentlige studerende Klasse, fri Adgang.

Forfatteren.

Første Indledning

til

den almindelige Naturlære.

I. Naturvidenskabens Aand, Betydning og Diemed.

§. 1.

Vi stræbe med Fornuften at omfatte og gennemtrænge hele Naturen, og at fremstille den i sin fulde Sammenhæng. Den Videnskab, som har dette til Formaal, kalde vi Naturvidensskaben eller Physiken i dette Ords vidtløftigere Forstand.

§. 2.

Kaste vi et grandstende Blik over Naturen, saa nødes vi til at studse ved Storheden af det Foretagende, at indslutte dette uendelige Hele i en Videnskab. Hvor overvættes stor er ikke den Mængde af Gjenstande, som findes udbredt paa den Klobe vi beboe? - Hvilken talrig Skare af Dyr ere os ikke bekjendte af Navn; og hvor mange ere dog ikke de, som Oceanet skjuler

for os? Hvor mange opholde sig ikke i Landstrækninger, som aldrig betraadtes af nogen Undersøgers Fod, og hvor mange undrage sig ikke vort Øje, ved deres Skjul i Jorden, i Planter, i andre Dyr's Indvolde; ei at tale om dem, som kun ved kunstige Secredskaber kunne opdages? Ikke mindre beundringsværdig er Mångfoldigheden af Væxternes Arter, hvoraf vel 20000 ere beskrevne. Og nu Mineralierne, opgravne af Jordens Skjød, hvorind vi endnu ikke have trængt saa mange Favne, som der ere Mile til Jordens Midtpunkt! Hvor forvovent maa ikke det Forsæt synes, at ville erholde Kundskab om alt dette! Og dog er det kun en uendelig liden Deel af Naturen. Opstige vi blot i Tanken, til vort Solsystem, saa synes Jorden allerede mod dette kun et Punkt; men ikke destomindre er atter Solsystemet ligesaa lidet mod den Deel af Himmelen, vi beregnende kunne overskue; og hvad er dog endeligen alt dette mod den Uendelighed, hvori Indbildningskraften, fremskridende i Beregningens Form, tilsidst taber sig? Vende vi os nu til den modsatte Side, og stræbe med det sønderlemmende Jern at trænge ind i Regemernes Underste, saa opdage vi der altid Deelee, som ved nærmere Undersøgelser findes sammensatte af andre, der atter selv have en kunstig Bygning, bestaaende af mange Deelee, og saaledes uden Ophør. Kort vi møde ogsaa her tilsidst noget, som ikke mere kan fattes af vore Sandser. Paa den ene Side tabe vi os i det uendeligt Store, paa den anden i det uendeligt Lille.

Men dette er endnu ikke nok. Gjennem hele Naturen opdage vi en Virksomhed, der ingen Hvile kjænder. Hvad for vore Øine synes No er kun en langsom Forandring. Gjennem utallige Udviklingsgrader iler enhver Ting fra Fødsel til Undergang. Intet Dieblif af dens Tilværelse er den heel sig selv. Til dens fulde Erkjændelse hører da, at alle de Tidssdeelee, den gennemløb, sammensattes som i et Brændpunkt. Med andre Ord: denne uendelige Tilværelsens Række, som vi kalde Verden, der allerede før syntes os

saa uomsfattelig, skal ikke blot skues som den er, der skal ogsaa findes hvad den var, og beregnes hvad den skal worde. Først naar alt dette er opnaaet, kan Naturvidensskaben siges at være udtømt.

§. 3.

Det sees let, at vi her blot have leveret nogle Hovedtræk af et Ideal. En Videnskab som denne maa altid blive uopnaaelig for en endelig Aand. Men uden at sætte os et Formaal, have vi ingen Retning for vore Kræfter, og uden et uopnaeligt Maal kan den bestandige Udvikling, hvortil Menneskeslægten er bestemt, ikke fremmes. Spørgsmaalet er altsaa her: hvorledes er det muligt, at vi i vor snevre Kreds kunne danne os en Videnskab, der endog kun var et svagt Billede af hint Ideal?

§. 4.

Et dybere indtrængende Blik i Naturen viser os i al dens uendelige Mangfoldighed en beundringsværdig Eenhed. Saa forskellige Gjenstandene end kunde synes mellem hinanden, saa opdager dog en nøiere Grandtænkning i dem alle et fælles Væsen. Saaledes finde vi over hele Dyreriget de samme Grundlove for Organisationen, uagtet den største og mangfoldigste Forskjellighed i ydre Form og indre Bygning. Ved bestandigen mere og mere at henvende vor Opmærksomhed paa denne Grundeenhed, ere vi komne saa vidt, at vi kun behøve at kjende nogle faae Dyr af hver Klasse, for at erholde en rigtig Indsigt i hele Dyrerigets Væsen. Vi kunne endog derved danne os en temmelig fuldkommen Forestilling om Dyr, som ikke mere ere til, og hvoraf man endnu kun har Resten, dybtthentede af Jordens Skjød. Den samme Eenhed finde vi igjen i Planteriget, hvor ligeledes en grundig Undersøgelse af nogle faae Organisationer er nok til at give en dyb Indsigt i dets hele Væsen. Ved en fortsat Undersøgelse finder man endog et Eenhedspunkt for

Dyr og Værtriget selv; men ogsaa denne Eenhed er atter kun et Leed af en høiere, og saa fremdeles, indtil Tanken taber sig i en Grundeenhed for hele Naturen. Hvor vi end henvende vort Øje, finde vi paa ny den samme Eenhed. De Love, som gjelde for vor Maanes Bevægelse, gjelde ogsaa for dem der ledsage de andre Planeter. Disse Planeters Bevægelse omkring Solen fuldbyrdes atter efter de samme Love, og hver ny opdaget Klode tjener kun til at bekræfte den gamle Lov. Men endnu herved blive vi ikke staaende: vi have endog Grund til at antage, at vor Sol, tillige med mange andre, gjentage i det Store det som vort Planetsystem, dermed sammenlignet, kun viser os i det Smaa. Gaae vi omvendt fra hine Verdenskloder til Legemerne her paa Jorden, saa finde vi, at de alle uden Undtagelse lyde de samme Bevægelsens og Tyngdens Love, som hine store Verdenslegemer, saa at vi af vore Forsøg over Bevægelserne her paa Jorden formaae at ubdrage Følger, som gjelde for det hele Alt. Kjende vi nu ret disse Bevægelsens Love, saa kunne vi ogsaa beregne, hvorledes Verdenskloderne Stillinger have været, og hvorledes de til enhver given Tid skulle vorde. Stjernekyndigheden frembyder os herpaa mangfoldige Exempler. En lignende Lovstemmighed have vi ogsaa fundet, kjønt langt fra endnu ikke udmaalt med samme Nøiagtighed som i Astronomien, for Tidsfølgen i adskillige andre Naturbegivenheder, saasom regelmæssige, kjøndt endnu ikke ved Tidsmaal bestemte, Perioder i Jordklodens Udvikling, i de dynamiske Virkninger, i Magnetnaalens Bevægelse.

Disse Exempler oplyse os, hvad Philosophien strængt beviser, at enhver velført Undersøgelse af en indskrænket Gjenstand opdager os en Deel af det Heles evige Love.

§. 5.

Disse Love nu og den Kraft, hvorved de udføres, ere det eneste Uforanderlige i Naturen. Medens enhver Ting uophørlig skifter sit Sted, de Stof-

fer, hvoraf den er sammensat, uophørligen verke, forblive de Love, hvorefter dette skeer, og kun disse, bestandigt de samme. Det er tillige ved dem allene, at en Ting er forskjællig fra den anden; thi af de samme Stoffer finde vi de mest ulige Ting sammensatte, og jo videre vore Undersøgelser skride frem, jo mere overbevise vi om, at Materien i alle Ting, saavel som ogsaa de Kræfter, hvorved Liv og Virksomhed i Naturen vedligeholdes, overalt ere de samme, men at det, som giver Gjenstandene deres bestemte Særkjænde, og frembringer den uendelige Forskjællighed deri, kun er den Maade hvorpaa Virkningerne i enhver Ting foregaae, de Naturlove hvorefter alt deri ordnes og styres. Med andre Ord: Tingene ere i en uophørlig Overgang fra en Tilstand til en anden, i en bestandig Vorden, overalt af det samme Stof; formedelst de samme Kræfter: Stoffet selv er intet andet end det formedelst Naturens Grundkræfter opfyldte Rum: det, som giver Tingene deres uforanderlige Særegenheder, er da de Love hvorefter de frembringes. Men det, som udgjør det Uforanderlige og tillige det Udmærkende i Tingene, kan med Rette kaldes deres Væsen, og den Deel deraf, som de ikke have tilfælles med andre, deres eiendommelige Væsen. Vi tør altsaa fastsætte, at de Naturlove, hvorefter en Ting frembringes, tilsammentagne udgjøre dens Eiendommelighed, og at Kundskab om Naturlovene i deres Virksomhed er Kundskab om Tingenes Væsen.

§. 6.

Ikke bestaaer nogen Tings Væsen i en enstig Naturlov, der, som et Begreb, kunde udtrykkes i en Sætning, men kun i en Forening af mangfoldige Naturlove, hvilke alle hænge sammen til en høiere, der overgaaer det som ved Ord fuldkomment kan udtrykkes. Enhver Tings Væsen kunde derfor betragtes som sammensat af utallige andre. Selv er det atter kun Deel af en endnu større Væsenernes Række, og hænger dermed sammen til en høiere

Enhed (som Jordkloden f. Ex. ei fuldkomment kan fattes uden som Leed af Solsystemet), og denne udgjør atter kun et Leed af en endnu høiere, og saaledes videre, indtil Tanken omsider taber sig i det uendelige Alt. Alle Naturlove tilsammen danne saaledes en Enhed, der tænkt i sin Virksomhed udgjør hele Verdens Væsen.

§. 7.

Undersøge vi endnu nærmere disse Love, saa finde vi at de have en saa fuldkommen Overensstemmelse med Fornuften, at vi med Sandhed kunne sige, at Naturens Lovstemmighed bestaaer deri, at den retter sig efter Fornuftens Forskrifter, eller meget mere, at Naturlovene og Fornuftlovene ere Eet. Den Kjaede af Naturlove, der i deres Virksomhed udgjøre enhver Tings Væsen, kan altsaa betragtes som en Naturtanke, eller rettere en Naturidee. Og da alle Naturlove tilsammen udgjøre en Enhed, saa er hele Verden Udtrykket af en uendelig altomfattende Idee, der maa være eet med en uendelig i alt levende og virkende Fornuft selv. Med andre Ord: Verden er kun Aabenbaringen af Guddommens forenede Skabekraft og Fornuft.

§. 8.

Nu begribe vi først ret, hvorledes vi med Fornuften kunne kjende Naturen; thi dette bestaaer ikke i andet end at Fornuften gjenkjender sig selv i Tingene. Men vi begribe ogsaa paa den anden Side hvorfor vor Kjenden kun bliver en svag Afbildning af det store Alt; thi vor Fornuft, skjøndt i sit Udspring beslægtet med den uendelige, er indhyllet i Endeligheder, og formaer kun paa en betinget Maade at løsrive sig derfra. Fuldkomment at gennemstue og omfatte det Hele blev derfor ingen Dødelig givet. Med andagtsfuld Erbødighed maa han føle sine Kræfters Grændse, i det han dog

glad erkjænder, at de faa Lyseglimt det blev ham tilladt at skue, ere nok til at hæve ham høit over Støvet. Det er desuden ikke ved den klare gjenne- trængende Fornuft allene at vi staae i Sammenhæng med Naturens indre Væ- sen. Som der i Smagen for det Skjønne blev medgivet os en Sands for Aandens Aftryk i Formerne, i Samvittigheden en Sands for Fornuftens Aftryk i Livet, saaledes blev os ogsaa medgivet en Sands for Fornuftens Aftryk i Naturvirk- ningerne, hvorved vi føle os den nærmere, og uden Tydelighed i det Enkelte modtage et Indtryk af det Heles Majestæt. Denne ahnende Eigestemthed med Naturen veileder Fornuften i dens Grandforskning, og denne vækker, forstærker og renser atter hin: begge staae i den inderligste Forening, dog saaledes, at hin i Livet, denne i Videnskaben maa have Herredømmet.

§. 9.

Man vil nu ret levende føle, hvor uværdigt det vilde være at gjøre Nytten til Diemedet for denne eller nogen anden Videnskabs Dyrkelse; thi naar vi spørge om en Gjenstandes Nytte, saa give vi derved tilkjende, at vi ikke tillægge den et Værd i sig selv, men kun med Hensyn paa noget andet, der da maa være høiere. Skulde altsaa Videnskaben dyrkes blot for dens Nytte, saa maatte der gives noget et fornuftig Væsen værdigere end Fornuf- tens Brug, eller en bedre Deel af Mennesket end den aandelige; men er dette umuligt, saa er Indsigt noget i sig selv Godt, og ingen fremmed Grund be- høves, for at ville erhverve sig den. Videnskaben maa da dyrkes for dens egen Skyld, som vort inderste Væsens Livsnyttring, som Erkjendelsen af det Guddommelige. At dette nu ogsaa i den lavere Kreds frembringer de herlig- ste Frugter, er en Følge af den Fornuftsharmonie, som besjæler alt. Disse Frugter ere Set med det man kalder Videnskabens Nytte, og saaledes at be- tragte denne, er det samme som at beskue Videnskabens Herlighed ogsaa fra et lavere Standpunkt. Dette hører med til Betragtningens Fuldstændighed,

og har derved en umiddelbar Interesse for det tænkende Væsen. Saaledes betragtet er da Naturvidenskabens Nytte en dobbelt, i det den nemlig baade forøger vore Kræfter, og formerer Midlerne til deres Udøvelse. Foruden den almindelige Udvikling og Tilvæxt, som enhver Videnskab giver vore aandelige Kræfter, bidrager Naturvidenskaben endnu paa en eiendommelig Maade til at oplyse og styrke vor i Endeligheder indhyllede Fornuft, i det den i en ordnet Række af Beskuelser fremstiller os Fornuftens evige Love, som beherskende ogsaa den sandfelige Natur. Gjennemtrængt af denne Indsigt skrider Mennesket med et skarpere Blik, en sundere Tillid, en renere Glæde til enhver Forretning, gennemfører den, som den der handler efter en af hans eget Indre udsprungen Overbeviisning, ikke efter nogen blot udvortes Forskrift. Sjælen forsettes tillige i en indvortes Ro og Samklang med hele Naturen, og renses derved fra enhver overtroist Frygt, hvis Grund altid bestaaer i den Indbildning, at Kræfter uden for Fornuftens Orden skulde kunne indgribe i Naturens evige Gang.

Dette er i faae Ord den paa utallige Maader fra det Indre udstraalende Virkning af Videnskabens rettskafne Dyrkelse. Med Hensyn paa Kræfternes udvortes Virkekreds kan vor Videnskabs Fortræffelighed sammenfattes i denne ene men store Sandhed, at den lærer os at beherske Naturen.

Sparsomt frembyder denne kun det raae Menneske Livets, for ham dog faa lidet talrige Nødvendigheder, og tilstøder i en stor Omkreds ifkun faae deres Næring. Videnskaben afdvinger den en større Gæmildhed. Ved den gøres Jorden frugtbarere, forædles hvad den frembragte, og beredes til Anvendelser hvis Mulighed det usøvede Dje i det første Stof neppe ahnede. Og saaledes skaffer den Mennesket en let og behagelig Tilværelse, der hvor ellers Uffelheden neppe vilde have fundet en lindrende Næring. Hvor forhen mange Mennesker uden Tanke maatte arbejde som blotte Redskaber, altsaa henleve deres Tid i Trældom, der befrier Videnskaben dem, ved i deres Sted at

sætte Maskiner, der tillige fuldkomnere opfyldte Diemedet. — Af Naturen vilde Mennesket kun være indskrænket til en snæver Kreds: Indsigten i Naturen udvider den. Formedelst Videnskaben omseiler han Jorden, nedsænker han sig paa Havets Bund, flyver han gennem Luften, og er saaledes ikke mere bunden til den Jordplæt, hvorpaa han fødtes. Endog Sandsernes Fattesevne har en dybere Undersøgelse vidst saaledes at udvide, at vi ved Hjælp af kunstige Redskaber finde en Verden, der hvor den ubevæbnede Sands neppe viste os en forsvindende Størrelse, opdage Bjerger og Dale i fjerne Verdenskloder, og Solsystemer der hvor den dristigste Indbildningskraft før neppe turde hense til sine Skabninger. Paa denne Maade udvides da Menneskets hele Tilværelse, og vorder mere aandelig, saa at det tydeligen sees, at Videnskaben og dens Følger staae i en gjensidig forstærkende Bærelsvirkning med hinanden. — Hvad Videnskaben skænker, derom værner den tillige. Uden Videnskaben var Mennesket kun en Bold for Elementernes vilde Kamp, bestemt for almindeligere Naturøiemeder. Ved den derimod lærer han at sætte den ene Naturkraft mod den anden, og ofte at lede den meest truende til et heldbringende Maal. Saaledes har Videnskaben lært os at aflede Himlens forstyrrende Lyn, at tæmme Vandets Magt, saa at det maae tjene vore Øiemeder, at behærse Ildens fortærende Virksomhed, og afstvinge den de vigtigste Tjenester. Selv naar Naturens almindelige Kræfter umiddelbart vende sig mod den indvortes Kraft, hvorved vort Legeme bestaaer, lærer Videnskaben os at finde den rette Modvægt: mod Gift en Modgift: mod Sygdom Lægemiddel, eller endog en besejttende Kraft: mod en almindelig udbredt dødsførende Smitte, der ellers kunde fortære et Lands Befolkning og kaste det Aarhundreder tilbage i Dyrkning og Udvikling, en forstyrrende Kraft, som den ei kan modstaae. Den raar, af Fornuft ei styrede Menneskekraft, kan selv betragtes som en vild og fiendtlig Naturvirkelse, der ofte har forstyrt Frugterne af Aarhundreder dannede Flid. Naturvidenskaben har bidraget overordentligt til at forvandle Krigen til en

videnskabelig Kunst, der ei hos noget Folk mere vil kunne bringes til mærkelig Fuldkommenhed, naar det ikke ogsaa i andre Henseender staaer paa et temmeligt høit Udviklingsstrin. Og saaledes vil denne altid farlig Kraftytring, i det mindste fra een Side, have tabt noget af sin Græffelighed. — Kort Videnskaben letter, udvider og sikrer paa mangfoldige Maader vor Tilværelse, og bortrydder mangfoldige Hindringer, der ligge Menneskets frie Virksomhed og aandelige Udvikling i Veien.

II. Naturvidenskabens Inddeeling.

§. 10.

I vor Kundskab om Naturen skjelne vi noget, som mere umiddelbart kommer fra Fornuften, andet, som nærmere har sit Udspring af Sandferne. Begge staae i den inderligste Sammenhæng med hinanden indbyrdes. Menneskets Væsen er det, i et organisk Legeme at fremstille Fornuften, ikke blot fra en egen Side, men i dens selvbestuende Heelhed. Hans sandfelige Natur er i egentligste Forstand kun at betragte som Legemet for denne Fornuft. Allerede de udvortes Sandseredskaber modtage derfor Indtrykkene paa en Maade, der med samme er i den fuldendteste Overensstemmelse, og i den indvortes Sands paatrykker en ubevidst Fornuft de adspredte Kundskaber endnu mere dens eget Præg. Gjennem umærkelige Grader nærmes de saaledes den bevidste Fornuft, der ordner og sammenknytter alt til endnu høiere Eenheder, hvilke atter fra Trin til Trin endeligen gaae over i den selvstændige Fornufts eieンドommelige indre Harmonie. Paa denne Wei opstaaer Erfaringsnaturvi-

denstaben, (den empiriske Naturvidenskab). Fornuften paa sin Side er af lige Art med Naturens indre Grund og Væsen. Den indeholder for saa vidt Spiren til hele Verden, og maae i sin nødvendige Selvbefuelse udvikle den. Fra det høieste altsaa hvortil vor Aand kan hæve sig, fra Væsenernes Væsen, Altings store Ophav, begynder den. I sig selv, som dettes Aftryk, op søger den de forskjellige Hovedretninger, og ved dem de væsentlige Grundformer's Udspring i den evige Eenhed. I sine egne Love seer den Naturens, i sine egne Former's Mangfoldighed, Verdens; og saaledes udvikler og skaber den af sig selv det hele store Alt. Paa denne Wei opstaar den speculative Naturvidenskab, som man ogsaa har kaldet Naturphilosophien. Videnskabens Udvikling har i hver af disse Retninger sine eiendommelige Vanskeligheder og Strauffer. Paa Erfaringsveien standse vi ved den uhyre Mangfoldighed af Gjenstande, som Sandserne frembyde, og hvori dog ingen Fuldstændighed er. Om de end formedelst Sandseligheden selv, uden vor Kunst, modtage Fornustens Præg, saa skeer det dog kun efter visse mere iørefaldende Ligheder, hvorved der vel dannes store, og tillige mere overfluelige Masser, men hvori dog denne dybere Sammenhæng, denne indre Eenhed, til hvilken Fornuften henstræber, endnu ei er tydelig, men meget mere ofte mis kjendt og stillet i et skuffende Lyg. Indsaae vi det ikke af Tingenes Natur, vilde dog Historien tilstræffeligen vise os, at det kun er gennem talrige Bildfareller, gennem mangfoldige forgjæves Forsøg i modsatte Retninger, at vor Indsigt ad denne Wei har naaet det Punkt, hvorpaa den for Diebliffet staaer, og hvorfra den i det næste endnu bør gaae videre. Den speculative Naturvidenskab synes derfor mere umiddelbart at føre os til Maalet; men her er det vel at betænke, at den Fornuft, som i Naturen aabenbarer sig, er den uendelige, og vor, som deri skal gjenfinde den, begrændset, i Endeligheder hildet. Utallige Gnister adspredte sig Fornuften i Mennekeslægten. Skjønt i hvert enkelt Væsen en Afbildning af den hele, har den dog i hvert sin eiendommelige Retning,

der hindrer den fra, lige klart og fuldt at udbrede sit Lys til alle Sider. Først nyligen dannet i sin nærværende Form, vil den speculative Naturvidenskab derfor kun ved mange Tænkere's forenede Bestræbelser naae en betydelig Fuldkommenhed. Jo nærmere de store Hovedformer, desto sikrere og renere vil den være: jo mere den nedstiger til Naturens Mangfoldighed, desto lettere overspringes et Leed i dennes store Kjæde, desto lettere udsteier den i en sønderlig Retning. Kun ideligen paamindet, og ligesom befrugtet af Erfaringen, kan den uden at forvirres endnu gaae videre. Hver af disse Videnskabstretninger trænger altsaa til den anden: denne til hins Mangfoldighed og levende Nærværelse, som vor begrændsede Skabekraft ikke kunde give Tingene: hin til dennes Eenhed og Overblik, der kun fra et høiere Standpunkt kan vinde. For Erfaringsgrandskeren er det Heles Idee at betragte som en lysende Sol, der skinner ind i Erfaringernes vildsomme Chaos; og for den speculative Philosophere Erfaringerne at betragte som veiledende Stjerner, uden hvilke han let kunde tabe sig selv i Fornuftens uendelige Dybhed. Jo videre de gaae frem i disse to modsatte Retninger, jo mere møde de hinanden, og ville endeligen, som forskjællige Organer af det samme Væsen, forenes til et harmonisk Hele.

§. II.

Erfaringsnaturvidenskaben deler sig i to store Dele, den beskrivende og undersøgende. Det første Skridt nemlig er, ved Sandserne at bemærke Gjenstandenes Form, Bygning, Sammensætning o. s. v., kort alt det som læres ved at betragte dem saaledes som de i en given Tilstand, og uden at være satte i Virksomhed, frembyde sig. Denne uhyre Mængde ordnes, ifølge Grundfætninger, efter deres Ligheder og Forskjælligheder. Herved opstaaer Naturbeskrivelsen, som mindre rigtigt er bleven kaldet Naturhistorie. Til denne hører ikke blot Beskrivelsen over Dyr, Planter og Mineralier, men ogsaa den physiske Jordbeskrivelse, og den Deel af Stjernerkyndigheden, som

blot beskriver Himmellegemernes Stilling, Form o. s. v. Selv Anatomien og Krystallographien maae henregnes til Naturbeskrivelsen, skjøndt de allerede meget nærme sig den undersøgende Deel. — I denne blive vi ikke staaende ved hint første Bekjendtskab med Tingene, men betragte dem i Virksomhed, og stræbe at opdage de Love hvorefter samme retter sig. Man kalder denne Deel af Videnskaben med et særegent Navn Naturlæren. I denne skjælnes atter den almindelige og besønderlige. Hin fremstiller de Love hvorefter alle Legemer virke paa hinanden, uden Hensyn paa noget særegent Hele, hvortil de kunde høre. Denne stræber at udvikle og fremstille det indvortes Væsen, og Sammenhængen, i et for sig betragtet Hele. Herhid hører Læren om Verdenskloderne's Bevægelseslove, Astronomie i Ordets strengere Betydning: Læren om Jordklodens Udviklingslove, Geologie: Læren om de organiske Væsener's Natur, Physiologie. Egentligen herske i hele Naturen de samme Love, kun i en høiere eller lavere Orden; men denne Forskjæl i Potents, hvori Naturlovene forekomme, gjør allerede en meget væsentlig Forskjæl i Videnskabens Fremgangsmaade og Foredrag. Dette er saa meget mere Tilfældet, som man ikke umiddelbart kan sammenknytte den ene Deel med den anden, og af den ene Deels Grundsætninger fuldkomment udlede den andens, men maae begynde hver Deel især fra et nyt Oprindelsepunkt, ja i nogle atter maae have flere Hovedpunkter, der hverken af hinanden indbyrdes eller af en høiere fælles Grund bestemt nok kunne udledes, men mere ved en Art af Enhedsfølelse maae sammenknyttes. Denne Mangel af stræng Sammenhæng er en naturlig Følge af Videnskabens Ufuldendthed. Jo videre vi ere rykkede frem i Indsigt, jo mere have alle dens Grene nærmet sig til at udgjøre et Hele; og ved den speculative og empiriske Naturvidenskab's Samvirken vil dette Maal, hvortil man allerede kjendeligen stræber, for saa vidt menneskelige Kræfter tillade det, opnaaes.

Naturbeskrivelsen kunde ogsaa med et meget passende Navn kaldes Naturkyndigheden, ligesom vi kalde den, der besidder samme, en Naturkyndig. Den som arbejder i den undersøgende Deel, kaldes en Naturgrandtiker. Det forstaaer sig, at ingen tænkende Mand er blot Naturkyndig, om end Naturkyndigheden er hans Hovedformaal. Selv i det videnskabelige Foredrag staaer ingen af Delene saa ganske for sig, men den ene streifer let ind i den andens Grænser.

III. Almindelig Naturlære. Dens Inddeeling, Methode og Forhold til Naturvidenskabens øvrige Dele.

§. 12.

Den almindelige Naturlære, som her skal afhandles, kaldes ogsaa med et andet Navn Physik, hvorved da Ordet tages i sin snævrste Betydning. Undertiden kaldes den ogsaa med et altfor indskrænkende Navn Experimentalfysik, fordi den saameget muligt benytter sig af Experimententer til at undersøge Naturlovene, og til at bekræfte de fundne Sætninger. Vi have seet, at dens Gjenstande ere de Forandringer, der kunne foregaae med Legemerne i Almindelighed. Herefter maae den da inddeles. Men Legemernes Forandringer kunne være af to, fra hinanden paa en meget væsentlig Maade forskjellige, Arter: de udvortes og indvortes. En blot udvortes Forandring, der altsaa ingen Indflydelse maae have paa Legemets Beskaffenhed, kan kun betræffe dets Forhold til andre Legemer, altsaa dets Stilling, dets Sted. Men en Forandring i disse kaldes Bevægelse, og Videnskaben herom Bevægelseslære. Blot indvortes Forandringer kunne ikkun foregaae

med Legemernes Egenheder, og kun bemærkes og undersøges, for saavidt disse formaae at virke paa andre Legemer; vi betragte folgeligen altid disse Egenheder i deres Virksomhed. Men en virksom Egenhed kalde vi ogsaa en Kraft; Læren om Legemernes indvortes Forandringer maae altsaa faae Navn af Kraftlære. Denne Deel af Videnskaben har udviklet sig i to naturlige Hovedretninger. Fra den ene Side betragtede man de mangfoldige Foreninger, der foregaae mellem ueensartede Legemer, og hvorved de forskjelligste tilsammen danne en, for vore Sandser fuldkommen, legemlig Eenhed. Undersøgelsen herover har man kaldet Chemie, og behandlet som en ganske fra den almindelige Naturlære særskilt Videnskab, i det man forestillede sig, at alt i dette Slags Virkninger kom an paa de Stoffer man søgte at forbinde. Men en nærmere Overveielse lader os see, at det egentlig er Lovene for de Kræfter, der frembringe Foreningerne og Adskillelserne, ikke de Materier, som forenes og adskilles, der egentligen bør være Videnskabens Gjenstand, da Kundskaben om Stofferne, som saadanne, enten hører til Naturbeskrivelsen, eller ogsaa er en Følge af Undersøgelsen over Legemernes Kræfter. Ved videre at forfølge denne finder man endeligen, at alle chemiske Virkninger kunne tilbageføres til Uttringen af to over hele Naturen udbredte Hovedkræfter, hvis Egenheder i deres frie Tilstand paa den chemiske Wei dog ikke letteligen vilde findes. Fra en anden Side er man derimod kommen til en videre Kundskab om disse Kræfter. Man har nemlig i de electriske, galvaniske og magnetiske Virkninger fundet to over hele Naturen udbredte, hinanden modsatte Kræfter, for hvis frieste Uttringer man der har haft Leilighed til at undersøge Lovene, og at forfølge samme gjennem de mangfoldigste Forhold, indtil det Punkt, hvor de ogsaa frembringe chemiske Virkninger. Man seer af dette, at man meget ve kunde udvide Navnet Chemie til hele Kraftlæren, i hvilket Tilfælde man da maatte kalde den hidtilværende Chemie den lavere, i det den kun har holdt sig til Virkningernes Yderside (der i øvrigt ikke uden mange fortræffelige Bear-

beideres Aand, Indsigter og beundringseværdige Anstrængelse kunde være kjendt saaledes som den nu er), den anden Deel derimod, som viser os Kræfterne i deres mere umiddelbare Udtringer, den høiere. Man kunde ogsaa skjælnes samme to Dele, som høiere og lavere Kraftlære. Kraftlæren kaldes ogsaa Videnskabens dynamiske Deel, Bevægelseslæren i Modsætning heraf den mechaniske. I samme Betydning taler man ogsaa om dynamisk og mechanisk Virkning.

Foruden Naturlærens dynamiske og mechaniske Deel kunde man endnu tænke sig en tredie, der afhandlede Kraftlærens Virkning i Forening med Bevægelsen; men efter Videnskabens nærværende Tilstand falder denne sammen med den dynamiske. Maaſkee vil den engang, ved fuldkomnere Kundskaber, især i den organiske Natur, rive sig løs deraf og vorde mere selvstændig.

Foran hele Naturlæren gaaer, som et Slags Indledning, en Fremstilling af Legemernes almindelige Egenskaber og Forhold, som de høieste Abstractioner, hvortil Naturbeskrivelsen har kunnet hæve sig.

At der i den mechaniske Deel af Naturlæren handles om Kræfter, som frembringe Bevægelse, i den dynamiske om Bevægelser, frembragte ved disse Kræfter, kan vel ikke vække nogen Tvivl om vor Inddeelings Rigtighed, da i det ene Tilfælde dog alt kommer an paa at bestemme Bevægelsens, i det andet Kræfternes Love.

Vi lade den mechaniske Deel gaae foran den dynamiske. Dette synes ved første Blik urigtigt, da dog de indre Kræfter ere Aarsag til alle udvortes Phænomener, saa at det endog var umuligt, at et Legeme uden disse kunde sætte et andet i Bevægelse; men det ligger i den empiriske Methodes Væsen at begynde med det Ydre, for deraf at trænge ind i det Indre, med det Betingede og Afhængige, for at komme til Væsenet.

§. 13.

Grundvolden for den almindelige Naturlære, saavel efter det Begreb vi derom have opstillet, som efter den Maade hvorpaa den i Tiden har udviklet sig, er Erfaringen. Mange af sine Forandringer viser Naturen os saa hyppigt, som stærkt og sandsetræffende, at vi ikke kunne andet end bemærke dem. Disse ere for os Hverdagserfaringer. Andre opdage vi ikke uden forsætligt at henvende vor Opmærksomhed derpaa. At indsamle Kundskab om saadanne er Sagttagelse. Endeligen gives der mange, som Naturen ikke umiddelbart viser paa en os ret forstaaelig Maade. For nærmere at udspeide disses Væsen, maa man stræbe at bringe Gjenstandene saaledes sammen, at deres Virkninger vorde os fatteligere. Med andre Ord: for saa fuldkomment som muligt at see Naturens Fremgangsmaade, maae vi forstaae vilkaarligt at sætte den i Virksomhed, og ligesom tvinge den til at handle for vore Dine. Dette kalde vi at anstille eller iværksætte Forsøg, at experimentere. Hverdagserfaringerne paatvinger Naturen os, til Sagttagelser indbyder den, Forsøget skabe vi selv, det er et Værk af vor fuldeste Frihed. Man seer let, at de alle ere Grader af den samme Kundskabsart, og saaledes gaae over i hverandre, at man ingen aldeles skarpe Grændser mellem dem kan drage. Enhver Erfaring gaaer hos det tænkende Menneske let over i en nærmere Betragtning, der uden mærkeligt Spring fører ham til den egentlige Sagttagelse. Fra den blotte vilkaarlige Henvendelse af Opmærksomheden paa de Punkter, der i Særdeleshed udgjøre Videnskabs nærværende Gjenstand, gaaer han snart over til en Sammenlignen, Skjælpen og Ordnen af al den sandfelige Mangfoldighed, som kunde synes dermed at staae i nogen Sammenhæng. Sine Sandseredskaber søger han ved Øvelsen at skjærpe, han stræber at udmaale deres Kraft, at prøve, bestemme, og om muligt rette deres Feil. Ved Æben erhverver han sig en Færdighed til at opdage det Sjældne, det Særegne i Naturbegivenhederne, at finde deres mindre fremstikkende Ligheder

og Uligheder, bestemt at skjælné hvad der hører til hver Deel deraf. Hvor dette ikke mere strækker til, søger han ved kunstige Midler at lette sig Sagttagelsen, at udvide dens Kreds, at gjøre den nøiagtigere. Størrelserne maa-
 ler han ved dertil ndtænkte Redskaber, Gjenstande som ellers vare for smaa eller for langt borte i Forhold til hans Sandseredskabers Kræfter, ved han at forstørre og gjøre tydeligere, kort han griber mere og mere ved kunstige og vilkaarlige Midler ind i Naturen, han forvandler sig efterhaanden til Experimentator. Denne benytter alle de samme Midler, men fører nye til, og udmærker sig frem for alt ved den større Vilkaarlighed. Hvor Naturen virker ved mangfoldige forenede Kræfter, der søger han at tilbageholde nogle, for at lade andre virke desto friere, ja at tilbageholde alle øvrige, for blot at lade en enkelt yttre sig med Frihed. Hvad Naturen udrætter i store Masser, maa han ofte søge at fremstille i det mindre, for at rykke det Nærmere; og hvad Naturen frembyder i saa ringe Maal, at det vilde undgaae endog den skarpeste Sand, saadant maa han, og det ved langt flere Midler end den blotte Sagttagers, vide at gjøre kjændeligt endog for den mindre skarpe. Hvad Naturen kun virker for een Sand, maa han ogsaa stræbe at bringe for den andens Domstol, at den klarere kan skue hvad den mørkere kun fornæm. Ja for ret at udspeide Tingenes Væsen, sætter han dem ofte i ganske nye, af Naturen endnu aldrig frembudte Forhold, saaledes at hans forudsatte Formodninger derved enten bekræftes eller omstyrtes. Kort han søger overalt at bringe Naturens hemmeligste Kræfter til at aabenbare sig, og med Vægt og Maal bestemmer han deres Gang.

Bearbejdelsen af vor hele Rigdom paa sandfælige Kundskaber, udgjør da en stor sammenhængende Erfaringskunst, hvis Uddannelse til en forhen aldrig naaet Højde udgjør den nyere Naturvidenskab's Særegenhed.

§. 14.

Denne Kunst forudsætter mange aandelige og legemlige Naturgaver, og megen ved lang Ovelse erhvervet Færdighed; men alle disse Egenskaber vilde dog være forgjæves, naar de ikke styredes af en med Naturen fortrolig Aand. At have seet en Mængde af Naturens Særsyn er endnu ikke at have Indsigt deri. Kun ved en rigtig Forbindelse vorde os Erfaringerne lærerige. At iagttage, er at udspeide Naturens Handlinger, men deri vil man ikke komme vidt, uden at have nogen Forestilling om dens Character. At anstille Forsøg, er at forelægge Naturen Spørgsmaal, men dette kan ingen med Nytte gjøre, uden den som veed hvorum han skal spørge. Gjennem den hele Erfæringskunst er det derfor uødvendigt, paa den ene Side, at Undersøgeren bestandigen har det Hele for Øie, uden dette er det endog umuligt at have en klar Forestilling om Delene, paa den anden, at han ingen Deel holder sin Opmærksomhed uværdig, fordi den dog hører med til det Hele. Aldrig bør han glemme, at de Kræfter, hvorved Liv og Bevægelse vedligeholdes gennem hele Naturen, findes i de mindste og ubetydeligste, som i de største og os mærkværdigste Gjenstande. Han vil da altid gaae til sit Arbejde med den strengeste Alvorlighed og Opmærksomhed, ærbødigt erkjædende, at det er Naturen selv, der endog i den ubetydeligste Gjenstand taler til ham. Med denne Aand, med dette bestandige Hensyn paa det Hele, tabe de ofte misfommelige og i de mindste Punktligheder indgaaende Arbejder for ham deres Smaalighed: han hæver dem op til sig, lader sig ikke neddrage af dem. Med en enkelt eensidig Erfaring nøjes han ikke. Han søger overalt at sætte den i Forbindelse med andre, af den ene at ulede den anden, og saaledes at ordne alt, at den hele Række af Iagttagelser eller Forsøg fremstiller en Naturlov. Den samme Gjenstand maa derfor udsættes for alle de meest forskellige Virkninger: den samme Virkning maa forsøges, om end ei paa alle Legemer, hvilket vilde være umuligt, saa dog paa mange af enhver Naturstægt, og det

paa de mærkværdigste og de fra hinanden meest forskjællige. Desuden maa den samme Virkning ved Tagttagelsen opsøges, ved Forsøget frembringes under saa mange Skikkelser som muligt (Forsøget siges da at variere), for derved med desto større Klarhed og Viidhed at kunne see alle de Betingelser, hvorunder de finde Sted. Kun ved at give de anstillede Tagttagelser og Forsøg en saadan Sammenhæng, Udstrækning og Mangfoldighed kan hans Arbejde forskaffe ham Indsigt, og vorde mere end en ufuldkommen Beretning om enkelte Særsyn. Naar han i eet eller flere sammenhængende Forsøg har seet en vis Række af Phænomener, som fulgte hinanden i en bestemt Orden, saa begynder han Forsøget fra den modsatte Side, for at see om alt nu følger i den omvendte Orden; det er: Forsøget maa gjentages i de to mulige modsatte Retninger (i Chemien siger man, at Beviset kun er fuldstændigt, naar det baade er analytisk og syntetisk). Hvor det er muligt ved Tagttagelsen at følge samme Gang, bør det naturligvis skee. Det er paa denne Wei at man sikkest overbevises om at have havt den rette Forestilling om Naturbegivenhedernes Sammenhæng. Med alt dette vilde man endnu let kunne bedrage sig, dersom man havde tilladt Omstændigheder, der vare Undersøgelsens Indhold fremmede, at blande sig deri. Skee saadant, saa er Tagttagelsen eller Forsøget noget andet end man tænkte sig, og med Hensyn paa dets Idee siges det derfor, ikke at være reent. Ved Tagttagelsen maa man derfor anvende al mulig Opmærksomhed paa Viidstændighederne. Ved Forsøg der angaae Stoffers Natur, maae disse vælges rene, frie for fremmede Materier, og hvor det kommer an paa Formen, maa man skaffe sig Redskaber, hvis Udarbeidelse til det givne Viimeed kommer den mathematisk Nøjagtighed saa nær som muligt. Føies nu til alt dette en fuldstændig Angivelse af alle Tagttagelsen eller Forsøget vedkommende Bestemmelser, saaledes at enhver Forandring bemærkes, dens Størrelse fastsættes, dens Forbindelse med andre, og gjensidige Forhold til udvortes Omstændigheder ikke tabes af Sig-

te, saa er Udførelsen nøiagtig. Endeligen maa Naturgrandstøeren for at være sikker paa, at hans Sandser ikke have skuffet ham, ofte gjentage sine Sagttagelser og Forsøg, og det i sammes meest ulige Skikkelser.

§. 15.

I den almindelige Naturlære er den experimentale Fremgangsmaade ganske den herskende, hvorfor den ogsaa, som alt forhen bemærket, udelukkelsesviis er bleven kaldet den experimentale Naturlære. Hverdagserfaring og Sagttagelse udgjøre vel dens første Spire, og give den endnu dens vigtigste Næring, men af dens Foredrag, af dens Fremstilling ere de næsten forsvundne. Det er den almindelige Naturlæres Mand at forvandle enhver Erfaring, enhver Sagttagelse i et Forsøg, ja selv den ved Eftertanke erhvervede Indsigt stræber den i et saadant at udtrykke. Naturens Ven har sin Glæde af at betragte dens Virkninger, han vil derfor være i Stand til ofte paa ny at stille sig dem for Nie: han er begjærlig efter, saa nøie som muligt og fra alle Sider at kjende den, han vil derfor have Undersøgelsen i sin Magt. Til dette skal Forsøget føre ham. Men ikke herpaa allene beroer alt. Erfaringskunsten vilde først da have opnaaet sin Fuldendthed, naar den satte os i Stand til, at lade Naturen i en Række af Virkninger fremstille for vore Nies alle dens Love. Saa langt nu endog vor Kunst maa blive under dette Ideal, saa er det dog dens Ideal, det den maa efterligne, dersom den vil være ikke blot en Samling af Kunstgreb, men en i sig selv begrundet Kunst. Ved denne saa omfattende experimentale Fremstilling vinder Naturlæren tillige en høi Grad af Fasthed; thi de blotte Fornuftsflutninger, saa grundige de end og i sig selv kunne være, forudsætte dog alle, at den Forestilling vi have dannet os om Undersøgelsens Gjenstand, virkeligen stemmer dermed. Men i dens Henseende er det let at bedrage sig selv. I Naturen samvirke næsten paa hvert Punkt saa mange Omstændigheder, at vi let kunne overse een eller flere

deraf, følgerigen danne os en Forestilling, der ei fuldeligen svarer til Gjenstanden. Gaaer derimod Forsøget ved Siden af Tanken, saa er Wildfarelsen ei uden ved flere sammenstødende Feil mulig.

§. 16.

Men vi kunne endnu betragte den experimentale Kunst fra et høiere Synspunkt. Det er ikke blot for at beskue den udvortes Verden, eller for at udfinde sammes Væsen, at den saaledes har afsluttet sig til en eiendommelig Efterfølgelseskunst: den vil tillige sætte vor Aand selv i en skabende Virksomhed, for derved at frembringe en med Naturens bestandige Udvikling mere harmonisk levende og kraftig Kundskab. Det Eiendommelige heri er da den skabende Fremgangsmaade (den genetiske Methode), og denne kan ei blot finde Sted, hvor vi omgaaes med legemlige Gjenstande, men har ogsaa fuldkomment hjemme i alt det som blot fremstilles for den indre Sandhed. Naar vi lade et Punkt, i vor Forestilling, bevæge sig for at frembringe en Linie, eller en Linie dreie sig om sit ene Endepunkt, og med det andet beskrive en Kreds, hvad er dette da andet end et Tankeexperiment? Differential- og Integralregningen bestaaer i intet andet end slige Tankeforsøg, og Betragtninger derover. Hvor denne Fremgangsmaade kan finde Sted, og det kan den langt oftere end man skulde troe, er den særdeles skikket at tilfredsstille en livfuld og kraftig Aands Stræben efter Indsigt; thi ved andre Fremstillingsmaader erfarer man i Almindelighed, mere hvorfor man maa være overbevist om at Noget er saa, end hvorfor det virkelig er. Her faae vi derimod enhver Sandhed at see i sin Fødsel. Grunden til dens Væren og til vor Vidshed derom, falde sammen i Et; saa at, naar den paa denne Maade er fremsat, den tillige er beviist. Hører det nu til Naturlærens Væsen, saaledes at lade Tankens Udvikling følge Tingenes, saa er det klart, at man deri ofte maa tage sin Tilflugt til hine Tankeforsøg, hvilke man hidindtil alt for me-

get har overfeet. De skønneste Prøver af dette Slags Fremstilling har Kant, dog uden selv at gjøre opmærksom derpaa, givet os i sine metaphysiske Begyndelsesgrunde til Naturvidenskab.

§. 17.

Mathematiken deltager paa en meget betydende Maade i Naturlærens Foredrag. Dette ligger ogsaa ganske i Tingens Væsen. Enhver Forandring har jo sin Størrelse, hver af dens Dele ligesaa. Disse Størrelser, saavel som Maaden hvorpaa de følge af hverandre, kan ene ved Matematikens Hjælp bestemmes. Bevægelseslæren har næsten ganske forvandlet sig til Mathematik. Kraftlæren venter paa den opfinderske Aand, der kan føre den til samme Punkt; thi de indvortes Kræfter vise sig kun i Tiden og Rummet, og deres Love kunne først da ansees som os fuldkomment bekjendte, naar vi kunne fremstille alle derved forekommende Forhold i deres rette Størrelse. Mange af Naturlærens fortrinligste Bearbejdere have alt for meget søgt at paatrykke den Matematikens, eller rettere den Euklidiske Geometriens Form, hvorved den er bleven betragtet som en anvendt Mathematik. Man berøver derved Videnskaben sin naturlige Form. Matematikeren søger af det mindst mulige Antal af enkelte Grundsandheder at udlæde alle sine Sætninger. For den kunstrige Strængighed i Beviserne opoffres alle andre Betragtninger. Selv i hans Videnskabs anvendte Deel, hvor han maa laane visse Grunderfaringer, seer han næst efter disses Klarhed og Bestemthed, ene paa at hjælpe sig med saa faa som muligt. Naturgrandfæren derimod stræber fornemmeligen efter at finde den meest umiddelbare Forbindelse mellem de forskjellige Naturkræfters Virkninger. For ham ere de Erfaringer, som Matematikeren kun maa laane, Ejendom. Han frygter altsaa ikke for at bruge dem til sine Beviser i rigeligt Maal, naar han kun kan fremstille dem med det tydelige Præg af deres indbyrdes Sammenhæng; hvorfor han da ofte umiddelbart af en

Virknings Natur ugleder Sætninger, som Mathematikeren ikkun paa en
 Omvei finder af nogen Grundsandhed hvorpaa han hellere vil vove at bygge.
 Den anvendte Mathematik og Naturlæren behandle da de samme Gjenstande,
 og have tillige det tilfælles, at de ville vise de samme Ting's Fornuftsammen-
 hæng; men hin vil ligesom med Magt vise den, og nøies derfor med en kun-
 stig, hvor den ingen naturlig kan finde, denne derimod vil see Tingene i sin
 naturligste, eller om man heller vil, umiddelbareste Fornuftsammenhæng, og
 tilfredsstilles ei ved nogen anden. Man tør derfor vel paastaae, at begge
 ved en vis Fuldkommenhedsgrad maatte falde sammen. Overalt maae Mathe-
 matik og Naturlære bestandigt mere nærme sig en inderlig Forening. Hin
 fremstiller Størrelsernes Naturlove, denne Lovene for de Gjenstande som have
 Størrelse, og med denne indgaae i alle Virkninger. Den ene har derfor ogsaa
 al Tid tjent til den andens Udvikling. Har hin skjænket denne noget af
 sin Visshed, noget af sin Opfindelseskunst, saa har denne skjænket hin mange
 væsentlige nye Bestanddele, og vil formodentlig Kraftlærens Udvikling sikkert
 endnu skjænke den flere. Man har noksomt, vel endog for meget, nærmet
 Naturlæren til Mathematiken: maaſkee kunde det være Tid at Mathematiken
 forsøgte at nærme sig Naturlæren. Geometrien i sin nærværende Form vil
 evigt blive et af den menneskelige Aands herligste Mindesmærker, og ved sin
 indvortes Fuldkommenhed bestandigt tjene til Forstandens Øvelse og Skjær-
 pelse; men skulde ikke ved Siden deraf et andet Foredrag kunne bestaae,
 hvori alle geometriske Sætninger fremstilledes i en Række af Tankeforsøg?
 For Mathematiken selv vilde man derved aabne en langt klarere og mere
 umiddelbar Indsigt i den egentlige Kilde til enhver Sandhed, og for Naturlæ-
 ren vilde derved vindes en langt inderligere Sammensmæltning med Mathe-
 matiken end den som nogensinde før fandt Sted. Naturlærens Fremskridt
 vil paa sin Side befordre denne Sammensmæltning; thi jo videre den kom-
 mer, jo mere vil det lykkes den at tilbageføre alle Virkninger paa nogle

enkelte Kræfter, hvis Styrke og Forhold i Tid og Rum da ville udgjøre dens væsentligste Gjenstand. Herved maatte da vor Videnskab forvandle sig til en Naturens Mathematik, der vistnok saa meget vilde overgaae det som vi hidindtil under Mathematikens Navn forestillede os, at denne Uttring nu letteligen vil synes mange at røbe en alt for lav og indskrænket Forestilling om Naturlærens Væsen.

Forfatteren har allerede for nogle Aar siden forsøgt en Fremstilling af Geometrien, saaledes som den ovenfor er beskrevet. Naar han har haft Leilighed til endnu noget mere at udføre den, skal han offentlig forelægge den Sagskyndiges Bedømmelse.

§. 18.

Naar vi udfinde, under hvilken almindelig Naturlov et Særsyn staaer, eller naar vi tilbageføre en mere indskrænket Naturlov paa en almindeligere, saa siges vi at forklare samme. Saadant kan ogsaa betragtes som en mindre udbredt Virknings Indbefatning under en mere udbredt, og paa denne Maade en Virknings Forklaring forestilles som Angivelsen af dens Aarsag. Naar man ikke tydeligen seer, under hvilken Naturlov en Virkning eller en Samling af Virkninger staaer, saa søger man at opfylde denne Mangel ved en Gætning. Man har givet saadanne Navn af Gætninger, Hypoteser. De ere egentlig at betragte som Tankforsøg, hvorved man vil opdage om Noget af en vis Forudsætning, tilsammentagen med de øvrige Naturlove, lader sig forklare. Finder man at alt i en rig og mangesidig Erfaring af Gætningen kan forstaaes, saa antager man den for sand. Viser derimod nogen Omstændighed sig stridende mod Forudsætningen, saa forkastes den, og man søger en ny, der atter ved en lignende Prøve muligen kan omstødes, og saaledes videre, indtil man træffer een, som ei under Prøven tilintetgjøres. Naar

en Gissning vel ei gjenbrives af Erfaringen, men dog heller ei forklarer alt hvad deraf burde forklares, saa betragtes den blot som mere eller mindre rimelig, alt efter Fuldstændighedens Grad i dens Forklaringer. Man har da ei ganske opnaaet Undersøgelsens Hensigt, der altid er at tilintetgjøre Gissningen som Gissning, enten ved en fuldkommen Bekræftelse eller ved en fuldkommen Gjendrivelse; men den bliver staaende enten som et med Grund opkastet Spørgsmaal, og saaledes betragtet vedbliver den endnu at være en Prøvegissning, eller som en rimelig Formodning, den man stræber at sætte i Forbindelse med den øvrige Lære. I denne Tilstand kan den kaldes en Gissningsætning. Egentligen kan enhver Gissning betragtes fra begge Sider tillige; men i Almindelighed finder en Overvægt til en af Siderne Sted, saaledes at enten Opfordringen til videre Undersøgelse er stærkere, eller at Sandsynligheden næsten ene maa tages i Betragtning, fordi Tingenes nærværende Forsatning ingen videre Undersøgelse tillader. Hine indgaae som levende virksomme Bestanddele i Videnskabens Udvikling: disse derimod hindre ofte dens Fremskridt, i det de hos dem, som meget staae under Banens Herredømme, saaledes rodfæste sig, at de ofte forsvare dem, som vare de afgjorte Sandheder.

§. 19.

Til en Gissnings fuldstændige Bekræftelse, eller Overgang til Visshed hører, at alle de Følger man af den antagne Forudsætning udleder virkeligen i Erfaringen indtræffe. Havde man udledet alle mulige Følger og fundet disse alle bekræftede, saa var Gissningen forvandlet til Visshed; thi det er umuligt, at to forfjællige Årsager kunne frembringe Virkninger, som i enhver Henseende vare hinanden lige. Men da vore Indsigter og Erfaringer ere indskrænkede, maa man nøies med i denne Henseende at gaae saa vidt som vore Kræfter tillade. Først maa Gissningen fremstilles i saa enfold og klare Ud-

tryk som muligt. Denne Omstændighed er af største Vægt, og dens Forsømmelse har foranlediget utallige Forvirringer. Dernæst bør man af den antagne Forudsætning ulede saa mange umiddelbare Følger, som findes kan. Modsiges nogen af disse Erfaringen paa en saadan Maade, at man ikke kan vente Striden opløst, saa er dermed Gissningens Skjæbne allerede afgjort. Stemme derimod de uddragne Følger med de sammenlignede Erfaringer, saa maa der videre prøves, om Følgerne af den fortsatte Slutning ogsaa stemme med Virkeligheden, og om dette endog i de meest sammensatte Forhold finder Sted. Er dette Tilfældet, saaledes, at de undersøgte Virkninger i alle deres Dele ikke blot foregaae, men just foregaae i den Orden, og vise sig i den Størrelse som de efter de af Forudsætningen uddragne Følger skulde, og dersom de endeligen udeblive, hvor de efter samme skulde udeblive, saa er Sandsynligheden gaaet over til Visshed; thi naar alt dette skal finde Sted, maa egentligen utallige Omstændigheder, endstjønt ikkun et lidet Antal deraf tydeligen frembyder sig vor Opmærksomhed, støde sammen, saa at Sandsynligheden derved vorder uendelig, det er: Visshed. Blandt disse Sammentræf af Tankerne med Erfaringen er især Overeenstemmelsen mellem de beregnede Størrelser og de virkelige af overordentlig Vægt, og næsten ene nok til Bekræftelse, fordi her af uendelig mange lige mulige Tilfælde just et givet træffer sammen med Beregningen. Man kunde paa denne Maade endog bekræfte en forudsat Karsag eller gjættet Naturlov, som aldrig i Erfaringen var forekommet. Men i saa Fald matte ogsaa den fuldkomneste og fleersidigste Sammentræffen mellem Slutningerne og Erfaringen finde Sted, og maaskee vilde man aldrig ganske heri fyldestgjøre Videnskabens retfærdige Fordringer. Som Prøvegissning kan en saadan vovet Gjetning vel taales, da den kan lede til at opdage hvad forhen var ubekjendt, endstjønt den dog altid er at betragte som vildledende; men som Gissningsætning, der altid mere sammenknytter sig med Videnskabens andre Bestanddele, er den forkastelig. En Gissnings-

fætning bør derfor kun angaae Forbindelsen mellem en Åarsag eller en almindeligere Naturlov, om hvis Tilværelse man er forvissat, og den Virkning eller den mere indskrænkede Naturlov, man deraf vil forklare. Endeligen maa man saa meget som muligt undgaae at sammenvæve Gisningerne med de afgjorte Sandheder i Videnskaben. I denne Hensigt maa man fornemmeligen vel skjælnes den Sammenhæng og Forbindelse mellem flere Særsyn, der næsten altid udtrykkes i en Gisning, fra den Mening om Virkningernes ubekjændte Åarsag, den med det samme ligesom vil paatrænge os. Naar man kun vel kan skjælnes dette, taber man næsten aldrig noget ved at forkaste denne og blot at holde sig til hin.

§. 20.

I hvilket Forhold nu den almindelige Naturlære staaer til Naturvidenskabernes, ligger tildeels i det Foregaaende. Dens Bærelsvirkning med Philosophie og Mathematik er endog allerede med en for vor Hensigt tilstrækkelig Udførlighed bleven angivet (§§. 10., 16. og 17). Stedet den indtager blandt Naturvidenskabens forskjellige Dele, have vi ligeledes allerede bestemt (§. 11). Dens Bærelsvirkning med disse staaer altsaa kun tilbage. Det er aabenbart, at Naturlæren forudsætter Naturbeskrivelsen, da det ikke vilde være muligt at udfinde Naturlove, uden at kjænde Gjenstandene, hvori de yttre sig. Men det er tillige klart, at Indsigten i Naturlovene, der skulle gjælde for hele Samlinger af Gjenstande, ikke forudsætter en i det enkelte indgaaende Kundskab om enhver, men kun fordrer et Overblik over det de have tilfælles, hvilket man ved at betragte et temmeligt ringe Antal kan erhverve sig (§. 24). Ved den daglige Erfaring faae vi derfor en tilstrækkelig Naturkyndighed, for dermed allerede at gjøre store Fremskridt i Naturlæren. Smidlertid kan man ikke nægte, at jo den videnskabeligt bearbejdede Naturbeskrivelse har frembudt Naturlæren mange mærkelige Gjenstande, og endnu dagligen opdager

flere, der have foranlediget nye Forsøg, og nye Bestemmelser, Naturens Love angaaende. Paa den anden Side er Naturlæren heller ikke uden Indflydelse paa Naturbeskrivelsen, i det den laaner samme mangfoldige kunstige Midler til at finde Gjenstande som ellers vare skjulte, skjæle andre (især uorganiske), som ellers lettere forverledes, bevare saadanne, som ellers vilde forstyrres, ei at tale om, at de Midler hvorved Naturlæren har sat Mennesket i Stand til videre at udbrede sit Herredømme over Naturen, ogsaa have givet dens Beskrivere Leilighed til at finde en Mangfoldighed af Gjenstande, der ellers maatte være blevet dem ubekjændt. Med Astronomien staaer vor Videnskab i en inderligere Forbindelse end med nogen af Naturvidenskabens øvrige Dele. Hin har ved sine Opdagelser foranlediget denne til en stor Udvidelse af dens Begreber om Tyngde og Bevægelse, og denne har atter paa sin Side, ved sine Undersøgelser over Bevægelse og Tyngde gjort det muligt for hin at forklare en Mangfoldighed af Himmels Særsyn, der ellers maatte være blevet den en Gaade. Opdagelserne over Lysets Brydning, over Varmens udvidende Kraft, o. s. v. have heller ikke været Astronomien uvigtige; og hertil komme endnu de fuldkomnere Redskaber den skylder Naturlæren. Paa Astronomien har Naturlærens mechaniske Deel den fortrinligste Indflydelse: i de Virkninger som Geologien afhandler, komme især de chemiske Kræfter i Betragtning, saaledes at denne engang i samme Betydning vil vorde at ansee som en stor chemisk Opgave, i hvilken hin nu kan forestilles som en mechanisk. Ved Geologiens Uddannelse vil derfor den og Naturlærens chemiske Deel ikke mindre gjensidigen berige hinanden, end nu Astronomien og den mechaniske. Meteorologien, der efter Tingens Væsen maa udgjøre en Deel af Geologien, kan allerede ved mange Exempler overtyde os herom. Vor Kundskab om den organiske Natur bestaaer endnu kun af Brudstykker, hvis Sammenhæng vel er unægtelig, men dog ei bestemt og klart nok lader sig fremstille. Af disse Brudstykker har den almindelige Naturlære skjænket den mangfoldige, hvorimod paa den anden

Side Betragtningen af den levende Natur har frembudt den almindelige Naturlære en Mængde af mærkværdige Særsyn; der have foranlediget den til nye og yderst vigtige Opdagelser. Men førend nogen ret inderlig Forening mellem disse to Videnskaber vil kunne finde Sted, maa mechanisk og dynamisk Naturlære komme til en Sammensmæltning, hvorom vi nu neppe have nogen Forestilling. Da Lægekunsten, efter sit Væsen, ikke er andet end en Anvendelse af Videnskaben om den levende Natur, saa kunne vi her som i det Foregaaende undlade dens nærmere Betragtning. Kaste vi efter alt dette et Blik paa det Hele, saa synes det, at man i en vis Henseende kunde betragte vor Videnskab som et Middelpunkt for alle vore øvrige Naturindsigter, i det den indeholder de Enheder, eller meget mere den Enhed, til hvilken de alle skulle tilbageføres. Disse, paa den anden Side, indeholde atter en Mangfoldighed, til hvilken denne bør udvide sig. Saaledes maatte da alle Naturvidenskabens nu kun løseligen sammenhængende Dele, som vi allerede tidligere have bemærket (§. 11), inderligen sammensmælttes til een stor Videnskab.

IV. Den almindelige Naturlæres Historie.

§. 21.

Den almindelige Naturlære, i den Betydning vi her tage den, har først udviklet sig til et System i de nyere Tider. Det har vel ikke manglet de gamle Folkeslag, selv ikke de ældste, til hvilke vor Historie naaer, paa Kundskab om visse Naturlove; men deraf dannede man dog intet Hele. Det som vi vide om Indernes, Ægypternes, Chaldæernes, Jødernes og

Phoeniciernes Visdom, er meget lidet, naar Astronomien undtages, hvilken de af alle Naturvidenskabens Dele bragte til størst Fuldkommenhed. Grækerne's Smag førte dem især til Naturphilosophien, i det de hellere vilde omfatte Naturen, som et Hele, end stykkeviis sysselsætte sig med det Enkelte. I øvrigt have Thales, Pythagoras, Democritos, Platon, Aristoteles, Epicuros og andre, som have filosofheret over Naturen; ogsaa kjendt meget af det som vi indslutte i den almindelige Naturlære. I det som de have efterladt os, maa derfor mangen Spire til vor nærværende Naturlære søges; men selv vare de langt fra at betragte denne vor Videnskab som en for sig bestaaende Lære. Den vigtigste Forberedelse til dens Udvikling skeede i denne Tidsalder ved Matematikens Bearbejdelse, hvori Thales, Pythagoras og Platon fortrinligen udmærkede sig. Ved Matematikerne af den alexandriniske Skole, blandt hvilke Euklides (300 Aar f. Chr.) er den berømteste, gjorde den derpaa overordentlige Fremfærd. Denne Skole blomstrede indtil det syvende Aarhundrede efter vor Tidsregning, og frembragte tillige mange af den anvendte Matematik fortjente Lærere, blandt hvilke den ældre Heron og Ctesibos, saavel som Astronomen Ptolomæos, der ogsaa har bearbejdet Optiken, fortjener at nævnes. Men den største Fortjeneste af vor Naturlære har blandt alle de Gamle Archimedes fra Syrakusa (250 Aar f. Chr.), der kan betragtes som Skaber af dens mechaniske Deel. Saavel over de faste som flydende Legemers Ligevægt skyldes vi ham Opdagelser, der have lagt Grunden til en videnskabelig Mechanik og Hydrostatik.

Hos Romerne gjorde Naturvidenskaben ingen betydelige Fremfærd; men af Lucretius, Seneca og Plinius lære vi for en Deel hvor vidt man til deres Tid havde bragt den. Med det Romerske Riges Forsald tabte sig tillige alle Videnskaber, og blandt disse især Naturlæren. I et Tidsrum af mere end eet Aartusinde gik Naturlæren snarere tilbage end frem ad. Fra det

trede til det ottende Aarhundrede, den første Deel af denne Periode, herskede især et dybt Barbarie, og selv efter denne Tid udviklede Europa sig kun langsomt deraf, saa at den stigende Oplysning først i det sextende Aarhundrede kunde bringe nogen mærkelig Frugt for vor Videnskab.

I dette lange Tidsrum tabte Videnskaben lige meget ved en misforstaaet Philosophie, og ved en raa og overtroist Mysticismus, hvilke endog ofte blandede sig med hinanden. Aristoteles's Skrifter steege i denne Tid til en ubegrændset Anseelse, der undertrykte enhver friere Grandtænkning. Det fortræffelige i disse Bøger hindrede derfor ikke, at man tabte sig i et uoverseeligt Kunstprog, der kun gav tomme Ord i Stedet for virkelige Naturlove. Deres *qualitates occultæ* ere i denne Henseende bekjendte nok. Fra en anden Side søgte man Nøglen til Naturen i det Overnaturlige. I Stedet for den klare Erfaringsundersøgelse eller den dybe Speculation, ved hvis Hjælp man skulde stræbe efter at forstaae Naturen, søgte man nu ved hemmelighedsfulde Midler at sætte den i Virksomhed. Den sande Naturvidenskab's Sted besattes derfor med Magie, og dens Beslægtede Alchemie og Astrologie. Med mystiske Ord og Tegne vilde man opdage og beherske Naturens hemmeligste Kræfter. At opdage et almindeligt Oplosningsmiddel, at frembringe det ædleste Metal, at finde et Lægemiddel mod alle Sygdomme var Gjenstanden for de Tiders Bestræbelse; men at lægge en Plan til en udstrakt Undersøgelse, derpaa kunde man ikke tænke, paa en Tid da man troede ved et Enkeltgreet at kunne bemægtige sig Naturens oprindeligste Kræfter. I en saadan Tid var det da ikke at undres over, at man ansaae Mænd af nogen bestemt Kundskab i Naturen, som Albert Gros (bekjendt under Navn af Albertus Magnus) og Roger Bacon (begge i det trettende Aarhundrede) for Troldmænd. Med alt dette vedligeholdte sig dog nogen Kundskab om Naturen, og gjordes enkelte Fremskridt, dels ved de Gamles Skrifter, og ved Araberne, der især lagde dem efter Mathematik og Lægekunst, dels ved de Arbejder man foretog i alchemistiske eller

andre lignende Hensigter, deels endeligen ved tilfældige Erfaringer. Saaledes skyldte vi da denne Tidsalder Compassets, Brillernes og Krudtets Opdagelse. Man kan heller ikke nægte, at jo denne Tidsalderes Mennesker, midt i deres Epidesfindigheders eller Overtroes Forvirring, just fordi de søgte det høieste hvortil Mennesket kan opstige, vel havde mangen lykkelig Ahnelse om Tingenes Sammenhæng, dem en mere tvivlende Tidsalder aldeles forkastede, men en bedre underrettet atter maa fremdrage af det gamle Mørke og sætte i sit rette Lys.

Under hin mørke Tidsalderes for største Delen misforstaaede Bestræbelser havde man dog lidt efter lidt øvet Opmærksomheden paa Naturen, og i adskillige Henseender lært vilkaarligt at sætte den i Virksomhed. Af dette Anlæg udviklede sig siden de nyere Tiders Erfaringskunst. Dog gik denne Udvikling kun langsomt. Først i det sextende Aarhundrede, der allerede nød de skønne Kunsters modneste Frugter, begyndte vor Videnskab, som saa mange andre, med nogen Kraft at fremblomstre. Naturlærens mechaniske Deel, saavel som den dermed beslægtede Lære om Lysets Bevægelse, paa hvilke man anvendte den af de Gamle arvede Mathematik i Forening med Forsøgene, gennemtrængtes først af den nye Tidsalderes lysere Aand. Den chemiske Deel vedligeholdte et heelt Aarhundrede længere i sit hele Foredrag en Deel af Middelalderens Mørke.

Som Mathematikere bearbejdede især Guido Ubaldi (hvis Mechanik er trykt 1577), og med endnu større Held Simon Stevin (hvis Hovedværk udkom 1596) Naturlæren. Ved sine Forsøg gjorde Johan Baptista Porta (f. 1545 d. 1615) os nærmere bekendt med adskillige Naturlove, især for Lys. William Gilbert (hvis Hovedværk er trykt 1600) anstillede mange nye Forsøg over Electricitet og Magnetisme. Willebrod Snellius (f. 1591, d. 1626) opdagede den sande Lov for Lysets Brydning. Smidlertid var ogsaa i Astronomien en ny Tidsalder begyndt derved, at Nico-

Nicolaus Copernicus (f. 1473, d. 1543), omskabte den theoretiske, og Tycho Brahe (f. 1546, d. 1601) den practiske. Ogsaa Chemien havde paa samme Tid faaet et mægtigt Fremstød, ved Theophrastus Paracelsus (f. 1493, d. 1541) der optraade som første offentlige Lærer deri, og med overordentlig Kraft, skjøndt hyllt i Midtaldrens Mørkhed, bestred For-
 gjængerne's Meninger. Og til en klarere og sikkrere Behandling af en af Chemiens vigtigste Dele lagde Metalurgen Georg Agricola (f. 1494, d. 1555) den første Grund. Men ret grundfæstet blev først den experimentale Methode ved Franz Baco af Verulam (f. 1560, d. 1626) dens kraftige Talsmand, og Galilæo Galilæi (f. 1564, d. 1641) der som Experimentatør tillige gjorde væsentlige Opdagelser over Bevægelsens og Tyngdens Grundlove. Paa samme Tid gjorde ogsaa Johan Kepler (f. 1571, d. 1630) sine store Opdagelser over Verdensklodernes Bevægelseslove; og snart derpaa havde Videnskaben fortræffelige Bearbejdere i Peter Gassendi (f. 1592, d. 1655) der søgte at fornye den Epikuriske Naturlære, og René des Cartes (f. 1596, d. 1650) lige udmærket som den skolastiske Philosophies Omstyrter, og som Opfinder i Mathematiken og dens Anvendelse i vor Videnskab. Den Naturphilosophie, som han skabte, herskede næsten gjennem et heelt Aarhundrede. Foruden alt dette udmærkedes denne Periode ved de vigtigste Opdagelser over Luftens mechaniske Egenskaber. Evangelista Torricelli (f. 1618, d. 1647) opfandt Barometeret, og Otto von Guericke (f. 1602, d. 1686) Luftpumpen. Christian Huygens (f. 1624, d. 1694), Penduluhret's Opfinder, berigede imidlertid Bevægelseslæren med mange vigtige Opdagelser, især over Centralbevægelsen og Stødet. Robert Boyle (f. 1626, d. 1691) arbejdede med Held i næsten alle Experimentalphysikens Grene. Ogsaa den chemiske Deel har ham meget at takke. I samme Aarhundrede lagdes endnu Sæden til Chemiens Forsuldkomning ved mange andre ivrige Bearbejdere, blandt hvilke maaskee især Johan Baptista von Helmont (f. 1577,

d. 1644) og Johan Kunfel von Löwenstern (f. 1630) fortjene at nævnes; men til en nogenlunde klar og reen Oversigt hævdedes først Chemien ved Johan Joachim Becher (f. 1645, d. 1682 ell. 1685), der gjorde Ildens Betragtning til denne Videnskab's Middelpunkt, og derved lagde Grunden til en Theorie, der under Navn af den phlogistiske bestod i mere end hundrede Aar, og hvoraf det væsentlige er gaaet over i de nyere. Endeligen fortjener i denne Tidsalder endnu at nævnes Johan Mayow (f. 1645, d. 1697), hvis Theorie var hundrede Aar foran sin Tidsalder, men som derfor heller ingen mærkelig Indflydelse havde paa Videnskabens Gang.

Med Gottfried Wilhelm Leibniz (f. 1646, d. 1716) og Isaac Newton (f. 1642, d. 1727) begyndtes en ny Tidsalder. Deres mathematiske Opdagelser gave Mechaniken en ny Retning, især ved Differential- og Integralregningens Opfindelse. Herved opstod en høiere Mechanik, hvortil Newton endog lærte os at indbefatte Lovene for Verdenskloderne's Bevægelse. I Læren om Lyset have ligeledes hans Opdagelser begyndt en ny Tidsregning. Disse Mænd have i Philosophie, Mathematik og Naturlære lagt Grunden til det attende Aarhundrede's videnskabelige Forfatning. Fornemmeligen havde man nu i den mathematiske Naturlære en Grundvold, hvorpaa man kun behøvede at bygge fort. Dette skeede ved Johan, Jacob og Daniel Bernoulli (en Slægt der blomstrede for Videnskaben i Slutningen af det syttende, og den første Deel af det attende Aarhundrede), ved Leonard Euler (f. 1707, d. 1783), Louis Jean le Rond d'Alembert (1717, d. 1784) og de endnu levende Louis de la Grange og Pierre Simon de la Place, som alle have bidraget betydeligt til den høiere Mechanik's Fuldkommenhed, og derved tillige ledet os til at løse mange af Naturlærens Opgaver. Af Opdagelser i den mechaniske Physik, hvortil Særen ikke kan søges i de Newtoniske, er den vi skyldte Ernst Florenz Friedrich Chladni (vor Samtidige), at Lydbevægelsen kan gøres Diet synlig, blandt de mærkværdigste, hvortil end-

nu kommer, at han klarere end før var skeet, adskilte Læren om Lyden, som en Undersøgelse over Legemernes indvortes Bittninger, fra Naturlærens øvrige Dele. - Og saa den Kunst at forfærdige mathematisk og fysisk Redskaber er i vort Aarhundrede bragt til en før ukjendt Højde. Men alle de Fremfærd, Naturlærens mekaniske Deel siden Newton har gjort, kunne dog neppe maale sig med dem som imidlertid ere gjorte i den dynamiske. Paa Overgangen mellem det syttende og attende Aarhundrede udviklede Georg Ernst Stahl (f. 1660, d. 1734) det Becher'ske System i Chemien saaledes at han fortjente at kaldes dets anden Stifter. Stephan Franciscus Geoffroy (f. 1672, d. 1731) bragte først Læren om de kemiske Tiltrækninger i System, og gav derover Tabeller. Thorbern Bergmann (f. 1734, d. 1784) udvidede derpaa denne Lære betydeligt, og endnu i vore Dage have Richard Kirwan, Guyton de Morveau og C. L. Berthollet bragt denne Lære de øvrige Naturlove nærmere. Imidlertid undersøgte en Række af fortræffelige Chemikere de mærkværdigste Legemers Bestanddele og Forhold til hinanden, og opdagede derved nye Stoffer, som intet Aarhundrede før har kjendt. Undersøgelsen over Legemernes Bestanddele forvandlede derved til en sammenhængende Kunst, der i forskjellige Mæstres Hænder bestandigt kunde give overensstemmende Udslag. At anføre alle dem som i denne Henseende have erhvervet sig stor Berømmelse, vilde være for vidtløftigt. Iblandt de meest udmærkede fortjener at nævnes Bergmann, Karl Wilhelm Scheele (f. 1742, d. 1786) og de endnu levende Berzelius og Klaproth. Med alle disse Bestræbelser synes dog denne Kunst at have mange Skridt tilbage, før den naaer til Mechanikens Fuldkommenhed. Blandt Undersøgelseskunstens store Erobringer i dette Aarhundrede er især den nærmere Kundskab om Luftarterne. Som det syttende Aarhundrede lærte os Luftens mekaniske Egenskaber at kjende, saaledes har det attende oplyst os dens kemiske. Stephan Hales (hvis Hovedværk udkom

1727) og Joseph Priestley (f. 1733, d. 1804) have heri overordentlige Fortjenester. Antoine Laurent Lavoisier (f. 1743, d. 1794) bragte ved fuldkomnere Redskaber denne Undersøgelse endnu til større Fuldkommenhed, og byggede fornemmeligen paa Opdagelserne over de forskjellige Lustarter et nyt System, der med Rette fører Navn af det pneumatiske.

Endnu en anden vigtig Opdagelse nærmede sig i dette Tidrum mere sin Modenhed, nemlig Læren om Electriciteten. Allerede i forrige Aarhundrede havde Gilbert begyndt Undersøgelsen derover, og Otto Guericke havde udtænkt den første Electrifiermaskine; men denne Tidssalder var langt større Opdagelser forbeholdne. Stephan Grey (i Begyndelsen af d. 18 Aarh.) opdagede Legemernes forskjellige Ledeevne. Du Fay (f. 1698, d. 1739) viste først at der gaves to forskjellige Arter af Electricitet. Vigtigere endnu blev Opdagelsen af den electriske Ladning (1745), der siden saa fortræffeligt bearbejdes af Benjamin Franklin (f. 1706, d. 1790), Lynafledningens Opfinder; der viste at de to forskjellige electriske Kræfter ere at ansee som modsatte. En overordentlig Tilvæxt erholdt Electricitetslæren, da Aloisius Galvani (1791) opdagede berørende Metaller's Virkning paa det dyriske Legeme, og da Alexander Volta (f. 1737), som foruden mange andre vigtige Opdagelser har lært os ved sin Condensator at maale electriske Virkninger, hvis Svaghed ellers gjorde dem ukjendelige, viste at Legemer ved deres blotte Berøring kunne vorde electriske. Hans Opdagelse at forstærke denne Virkning ved flere berørende Legemers afvekslende Sammenføjning har gjort Grændsen mellem det attende og nittende Aarhundrede til et Vendepunkt i Videnskabens Udvikling. Johan Wilhelm Ritter (f. 1775, d. 1810) havde vel allerede af Galvanis Opdagelser sluttet, at de samme Kræfter, som frembringe Electriciteten, ogsaa frembringe de kemiske Virkninger; men ved Voltas sidste Opdagelse blev denne Sandhed sat i et langt klarere Lys. Ritter benyttede med en sjelden Aand og Kraft dette til at vise hvorledes

de samme Naturkræfter yttre sig i de chemiske, electriske og magnetiske Virkninger, i Lyset, i Varmen, ja endog i de organiske Vægmers Livsyttninger. Sine Forsøg anstillede han for det meste med en overordentlig Flid, og ofte med overmaade ringe Midler. De over de electriske Kræfters Virkning paa det dyriske Væge anstillede han tildeels paa sig selv, med et Mod og en Opoffrelse, hvori han ikke let vil finde Efterlignere. De Forsøg han i Anledning af Herschels Opdagelser anstillede over Lyset, ere upaatvivleligt de vigtigste siden Newtons. Bore Samtidige, Jacob Berzelius og Humphry Davy have ogsaa ved deres Arbejder bidraget meget til at bekræfte Sammenhængen mellem de chemiske og electriske Virksomheder, den første ved at vise hvorledes Saltene ved Electriciteten kunne adskilles, den sidste ved endnu videre at udføre dette, og tillige at opdage, at Alkalier og Jordarter ere forbrændte Metaller, til hvilken Opdagelse atter den første har leveret fortræffelige Bidrag.

Paa den almindelige Naturlære har ogsaa Philosophiens Fremskridt i det attende Aarhundrede ikke været uden Indflydelse. Immanuel Kants Skarpsind befriede den fra det atomistiske System, der, skjønt af speculativ Oprindelse, dog lagdes til Grund i den experimentale Naturlære. F. W. J. Schelling skabte en nye Naturphilosophie, hvis Studium ikke kan andet end være den experimentale Naturgrandster vigtigt, og bade maa vække mange nye Ideer hos ham, som ogsaa foranledige ham til gjentagen Prøvelse af Meget, der før ansaaes som afgjort. Til Naturphilosophiens Fuldkommenhed har ogsaa Henrik Steffens bidraget meget, fornemmeligen ved sine Undersøgelser over Jordklodens Udviklingslove, der staae i saa megen Sammenhæng med den chemiske Naturlære (§. 20).

V. Om at studere Naturlæren.

§. 22.

Hvilke Forkundskaber der ere nødvendige for hældigt at dyrke Naturlæren, sees nu let af det Foregaaende. Foruden den Forberedelse der udfordres til al Studering, er Kundskab i Mathematiken især nødvendig for den som vil gjøre nogen Fremgang i den almindelige Naturlære, især i alle de Dele, hvori Bevægelse afhandles. I Begyndelsen kan den elementare Mathematik, hvori den plane Trigonometrie ikke maa forglemmes, være tilstrækkelig, og man kan dermed gjøre skjønne Fremskridt; men vil man trænge ret dybt ind, maa man ogsaa gjøre sig fortrolig med den høiere. Hvo som ikke føler en særdeles Lethed til at bevæge sig i de mathematiske Formeler gjør vel i først at studere Differential- og Integralregningens første Grunde, i en kort Lærebog, og derpaa forsøge disses Anvendelse i Naturlæren; han vil derved erhverve sig en Færdighed i deres Brug, en Fortrolighed med samme, der vil gjøre at han nu med Lyst gaaer videre. At den videnskabelige og omstændelige Naturbeskrivelse ingen nødvendig Forberedelse er for den, som vil dyrke Naturlæren, have vi allerede seet (§. 20); men for at erhverve sig en fuldendtere Indsigt i vor Videnskab, er noget Bekjendtskab dermed uundværligt. Den som ret vil trænge ind i den almindelige Naturlære kan det overhovedet ikke noksomt anbefales, at henvende sin Opmærksomhed paa alle andre Dele af Naturvidensskaben. Dette vil meget bidrage til at udvide hans Blik, og hindre, at han ikke tager en liden Kreds af Erfaringer for den hele Natur. For nærmere at vorde bekjendt med Virkningerne i det Store, og see hvilke Følger endog smaa Forandringer kunne have paa deres hele Udfald, er det vigtigt at gjøre sig bekjendt med Videnskabens Anvendelse, der ogsaa i flere Henseender har en nyttig Tilbagevirkning paa dens egen Dyrkelse. At erhverve sig grundig Kundskab i Videnskabens Historie, at see de forstjællige

Liders Forestillingsmaader, selv at forsøge en og anden Naturbegivenheds Forklaring i en saadan fremmed Aand, tjener fortræffeligt til at bestride ethvert Anlæg til Eensidighed, og til at see Videnskabens egentlige Forhold til Naturen. For at danne dette store og faste Blik, der i enhver Videnskab er saa væsentligt, maa hermed endnu et frit og selvstændigt Studium af Philosophien forbindes, et Studium der heller ikke tør være adskilt fra nogen anden Videnskab, men om hvis Nødvendighed man dog ei ofte nok kan paa minde.

§. 23.

Men ved at følge alle disse Forskrifter vilde man endnu ei opnaae den rette Fortrolighed med Naturen, dersom man ikke, til det man af andre lærte, føiede egen Beskuelse. Denne maa være saa fuldstændig som mulig. At have seet de mærkeligste Virkninger engang er ikke nok; man maa ofte have seet, og vil man ret gjøre Fremgang, maa man endog ved selv at anstille Forsøg erhverve sig en Færdighed i vilkaarligt at fremkalde Naturvirkningerne. Hertil behøves ikke altid kostbare Redskaber og store Tilberedelser, thi ofte ere de ubetydeligste Ting skikkede til at fremstille de vigtigste Naturlove. Alt kommer kun an paa deres rette Brug. Man begynder bedst med at gjentage bekjendte Forsøg, hvis Resultater ansees som afgjorte, og naar man derved har faaet nogen Øvelse og Sikkerhed, gaaer man over til dem hvis Betydning endnu er omtvistet, hvorfra endeligen Overgangen til fri og selvstændig Forsøgen er let og naturlig. Dog forstaaer det sig af sig selv, at man ogsaa meget vel kan gaae lige fra Grundøvelserne til de ganske selvudtænkte Forsøg. Enhvers Eiendommelighed maa her gjøre Udslaget. Strænge Regler lade sig ei foreskrive. Da Naturlæren baade er Kunst og Videnskab, vil man bedst erholde den første Dannelse ved en øvet Mæsters Veiledning; men i ethvert Tilfælde fører kun egen Flid og Øvelse til den større Fuldkommenhed. En

bestandig Opmærksomhed paa alle de Naturbegivenheder der foregaae om ham, ei blot i den selvvirkende Natur, men ogsaa i Kunsten og i Hverdagslivet, kan ei nok anbefales Naturlærens Dyrker. Alt hvad Sønderligt deri møder ham, maa han søge at forklare sig, enten ved at tilbageføre det til bekjendte Naturlove, eller ved at opdage ny Sammenhæng mellem det og den øvrige Natur, og hvad han i Udøvelsen seer at være mindre overensstemmende med Naturen; maa han søge at bringe i nærmere Overensstemmelse dermed. Naar han saaledes lever i Samfund med Naturen, og paa en vis Maade gjør den til Middelpunktet for alle sine Betragtninger, kan han ikke andet end worde dens Fortrolige, og i Aand og Sandhed en Naturgransker.

§. 24.

Naar man af en Lærebog i vor Videnskab har gjort sig bekjendt med dens Hovedsætninger, bør man især henvende sin Opmærksomhed paa saadanne Lærebøger, hvori mange Naturbegivenheder paa en udførlig Maade omhandles, og enten formedelst deres mærkværdige Sammenhæng med den øvrige Natur, eller formedelst deres eiendommelige Forhold til os, rykkes Livet nærmere. Dersfra gaaer man over til udførligere Skrifter, hvori en eller anden stor Afdeeling af Videnskaben vidtløftigt og grundigt foredrages. Har man saaledes erhvervet sig nogenlunde omstændelige Kundskaber, begynder man ogsaa at læse Afhandlinger over mere indskrænkede Gjenstande. De lærde Selskabers Aarbøger og videnskabelige Tidsskrifter, som fra disse ikke ere meget forskellige, frembyde heraf et tilstrækkeligt Forraad. At studere mange, især mindre udførlige Lærebøger, er ikke at anbefale, før man har erholdt saa megen Naturkundskab, at man selvstændigt kan deeltage i Undersøgelsen over de ulige Meninger.

For at gjøre sig bekjendt med Skrifterne over Naturlæren kan man kende: Jul. Bernh. v. Kohn physicalische Bibliothek, mit Zusätzen und Verbesserungen.

rungerne herausgegeben von Abr. Gotthilf. Kästner, Leipzig, 1754. 8, der indeholder mange gode Efterretninger om Bøgenes Beskaffenhed og indbyrdes Sammenhæng: ligeledes *Hermanni Boerhave methodus studii medici emaculata & accessionibus locupletata* ab Alb. Haller, Amstelod. 1751. 4. T. I. II. I den berømte Chr. Wölfs *Elementa matheseos* Halæ. 1742. V. 4. og samnes *Anfangsgründe der Mathem.* 4 B. 8. findes en Efterretning om mathematiskke Værker, hvoriblandt mange physik-mathematiskke. Som Supplement dertil kan tjene Joh. Georg Büsch *Encyclopædie d. mathem. Wiss.*, zweite durchaus umgearbeitete, und mit einer mathem. Bibliographie vermehrte Ausg. Hamburg 1795. 8. Temmelig fuldstændigt for den kemiske Deel er *Repertorium d. chem. Litteratur*, von 494 vor Christ. Geb. bis 1806, in chronologischer Ordnung, von den Verfassern der systemat. Beschreibung aller Gesundbrunnen und Bädern in Europa. 1ster B. 1ste Abth., Jena und Leipzig. 1806, 1ster B. 2te Abth. 1808, men gaaer endnu kun til 1782. Om den nyere Litteratur kan man finde Efterretning i *Allg. Repertorium der Litteratur* für 1785-1790. Weimar 1793-1794, für das Jahr 1790-1795 Weimar 1799. 10 Abth. indeholde Phys. Naturhistorie, den er meget fuldstændigt for sin Periode, og har ved Tegn angivet de over Værkerne fældede Domme. En systematisk Fortegnelse paa alle til Naturvidenskab og dens Anvendelse hørende Afhandlinger, der findes adspredte i lærde Selskabers Skrifter, giver J. D. Reuss *repertorium commentationum a societatibus literariis editarum*. Göttingæ 1801-1808. 4. T. I - II, af hvilke 3die, 4de og 7de Deel, der indeholde physisk, kemisk og mathematiskke Skrifter, er os vigtigst. Hver Deel faaes for sig. Meget fuldstændige Litterairnotitser faaes i J. C. P. Lrx. *Lebens Anfangsgründe der Naturlehre*, sechste Auflage, mit Verbesserungen und vielen Zusätzen von G. C. Lichtenberg. Gött. 1794. 8, hvoraaf vi ogsaa have en Dansk Oversættelse af vor Prof Oluffen.

Over den almindelige Naturlæres Historie have vi kun to meget ufuldkomne Værker: *De Loys*, abrégé chronologique pour servir à l'hist. de Phys. Strasbourg IV. 1786 - 1789. 8. og Joh. Carl Sischers *Geschichte d. Phys.*, von der Wiederherstellung d. Künsten u. Wiss., bis auf d. neuesten Zeiten. VIII Dele. Gött. 1801 - 1808. 8.; man maa derfor tage sin Tilflugt til *Montucla histoire des mathematiques*. Paris an 7 - 10. IV. 4. J. C. Wieglebs

Geschichte des Wachsthum u. der Erfind. in der Chem. in der neuern Zeit. Berlin 1790 = 1791 II. 8., og sammens histor. crit. Untersuchung d. Alchemie. Weimar, 1793. 8. Gmelins Gesch. d. Chemie 3 B. 8. Gøtt. 1797 = 1799 er næsten intet andet end et stort Navneregister, og den Trommsdorff har leveret i hans Taschenb. f. Ärzte, Chemiker ic., er det modsatte, nemlig tom Declaration.

Al systematiske Lærebøger kan det især anbefales Begyndere at læse: Michael Subes saßlicher Unterricht in der Naturlehre, in einer Reihe von Briefen o. s. v. Zweite Ausg. Leipzig 1801 = 1802. IV. 8. J. B. Haüy traité élémentaire de Physique, seconde édition, Paris 1806. II. 8. Tiberio Cavallos ausführliches Handbuch der Experimentalnaturlehre, in ihren reinen und angewandten Theilen. Aus dem Englischen mit Anmerkungen von D. Joh. Bart. Trommsdorff. Erfurt, 1804 = 1809. IV. 8. Den første er meget populær, den anden mere videnskabelig men forudsætter dog ei mange Kundskaber, den sidste indeholder med al sin Fattelighed dog mange dyberegaaende Sætninger, og udmærker sig tilslige ved sin practiske Aand. Oversættelsen er ei god, men Originalen hos os sjelden.

Til at gaa videre i den mathematiske Deel fortjener at anbefales: s'Gravesande Physices elementa mathematica, editio secunda, Lugd. Bat. 1742. II. 4., hvilken tillige indeholder noigtig Beskrivelse over Forsøgene: Muschenbroeck introductio ad philosophiam naturalem. Lugd. Bat. 1762. II. 4., der for sin Tid er et Meesterstykke. For dem som ganske ville gjennemtrænge de mathematiske Theorier, der hænge sammen med Naturlæren, have vi i vort eget Eprog et fortræffeligt Værk i Jens Krafts Forelæsninger over Mechanik. Sorø 1763 og 1764. II. 4.

I den chemiske Deel kan anbefales Lavoisier traite élémentaire de chimie, présenté dans un ordre nouveau et d'après les decouvertes modernes. Paris 1789. II. 8., der baade som Hovedværk i Videnskaben, som fattelig Bog, og som Anvisning til at iværksætte Forsøgene fortjener at studeres. For de nyere Opdagelsers Skyld kan man raadføre sig med Grens Grundriß d. Chemie, herausgeben von Büchholz. Erfurt 1810. II. 8.

Med Hensyn paa Electricitet, Galvanisme, Magnetisme, kan man raadføre sig med Haüys, Subes, Cavallos, Muschenbroecks, Sigaud de la

Sonds, Nollets anførte Skrifter. I vort Sprog have vi J. Sartorps korte Veiledning til Kundskab om Electriciteten, Kjøbenh. 1807, hvori det Væsentligste af Theorien er fremsat, og J. Sartorps Electricitetslære Kbh. 1802 og 1803. II. 8., der med Hensyn paa Forsøgene er meget omstændelig.

For at udvide sine Kundskaber over enkelte Materier, som en Lærebog kun i Korthed kan afhandle, kan man benytte Joh. Samuel Traugott Gehlers physikalisches Wörterbuch. Leipzig 1798 : 1801. VI. 8., der er fortræffeligt udarbejdet, men ved de mange nye Opdagelser dagligen vorder utilstrækkeligere. Nyere, men mindre vel udarbejdet er Fischers Phys. Wörterb. Gøtt. 1798-1806. VII. 8. For den chemiske Deel kan bruges Klaproths og Wolfs chemisches Wörterbuch Berlin 1807 : 1810. V. 8.

For Beskrivelsen af de nødvendige Redskaber og Forsøg kan, foruden dem som allerede i denne Henseende ere nævnte, anbefales Nollet Leçons de physique. Paris 1783 : 1786. VI. 8. og sammes l'art des expériences Paris 1770. III. 8. Ligeledes Sigaud de la Fond éléments de physique, théorique et expérimentale. Seconde édition, revue et augmentée par Rouland. Paris 1787. IV. 8., hvormed staaer i Forbindelse sammes description et usage d'un cabinet de physique expérimentale. Paris, 1775. II. 8. Et Værk af lignende Art, men forfuldkomment ved de sidste 36 Aars Opdagelser vilde være en sand Tjeneste for Videnskaben. Vi kunne vente et saadant af vor berømte Overhofmarskal Sauch.

For at holde Skridt med Tiderne kan man benytte Gilberts Annalen der Physik. Den er en Fortsættelse af Grens Journal der Physik og neues Journal der Physik. I sin nærværende Form begyndte den 1799 og udgjør nu 38 Bind, hvoraf hver 6 ere forsynede med et eget Register. Ved Siden af denne kan benyttes: Journal für Chemie und Physik in Verbindung mit J. J. Bernhardt, C. F. Buchholz, C. v. Crelle, A. F. Gehlen, S. F. Hermbschmidt, J. Hildebrandt, M. H. Klaproth, H. C. Dersted, C. H. Pfaff, L. J. Seebeck, C. E. Weiß, herausgegeben von J. S. C. Schweigger. Dette Tidsskrift er en Fortsættelse af Scherers allgemeines Journal der Chemie, hvormed Crelles chemische Annalen siden forbandtes. Dets Hovedindhold er endnu chemisk.

Hvo som vil trænge ind i Videnskabens vanskeligste Undersøgelser, og studere Newtons, Eulers, Bernoulliernes, d'Alemberts, la Granges og Laplaces Skrifter, eller vil gjøre Bekendtskab med det hele Omfang af chemiske, electriske, magnetiske og andre Erfaringer, maa hente Raad i de bibliographiske Skrifter.

1. The first part of the book is devoted to a general
description of the country and its inhabitants.
2. The second part contains a detailed account of the
history of the country from the earliest times to the
present day.

3. The third part is a collection of the most
important laws and customs of the country.
4. The fourth part is a collection of the most
important facts and figures relating to the
country.
5. The fifth part is a collection of the most
important names and places of the country.
6. The sixth part is a collection of the most
important events and incidents of the country.
7. The seventh part is a collection of the most
important opinions and views of the country.
8. The eighth part is a collection of the most
important facts and figures relating to the
country.
9. The ninth part is a collection of the most
important names and places of the country.
10. The tenth part is a collection of the most
important events and incidents of the country.
11. The eleventh part is a collection of the most
important opinions and views of the country.
12. The twelfth part is a collection of the most
important facts and figures relating to the
country.
13. The thirteenth part is a collection of the most
important names and places of the country.
14. The fourteenth part is a collection of the most
important events and incidents of the country.
15. The fifteenth part is a collection of the most
important opinions and views of the country.
16. The sixteenth part is a collection of the most
important facts and figures relating to the
country.
17. The seventeenth part is a collection of the most
important names and places of the country.
18. The eighteenth part is a collection of the most
important events and incidents of the country.
19. The nineteenth part is a collection of the most
important opinions and views of the country.
20. The twentieth part is a collection of the most
important facts and figures relating to the
country.